

logocom

Straatje 21 8510 BELLEGEM BTW.nr. BE 525.505.418
Telefoon 056/25.25.18 H.R. Kortrijk 125.414
Mobistar 0495/18.82.82 A.S.L.K. 001-2098681-65
Telefax 056/25.25.20 Bank vd Post 000-1701844-76

Flori LANGEDOCK
C. Gezellestraat 42

8560 MOORSELE

Bellegem, 11 december 2001

Dag vaatje,

ik had een markante droom vannacht, en moest deze neerpennen. Omdat ik soms naar mijn vader schrijf over moderne wiskunde, elektriciteit, windmolens en zonne-energie, heb ik dat kanaal gebruikt. Al schrijvende voelde ik echter dat er heel wat anders in mijn gevoelens zat.

Omdat we echter geen zo'n "praters" zijn als we bij elkaar zijn [is dat typisch tussen mannen/jongens?], wou ik je een briefje opzenden. Ik vond dat zoiets ideaal ging door een brief aan mijn vader te vermengen met wat zaken die voor mij wat dieper gaan over jou. **Je vindt deze brief dan ook in bijlage.** Hoe dan ook zul je er wel uit kunnen afleiden dat de aanspreking 'vaatje' voor mij meer inhoudt zit dan in de aanspreking 'pa'. Ik denk dat mijn vader noch moeder zo gevoelig zijn om dat verschil eruit te halen (zo kwetst het hen ook niet).

Je weet wellicht ook dat we dicht bij jou zijn, zonder dat zoiets zichtbaar moet zijn voor anderen of met moeilijke woorden moet worden uitgedrukt. Maar weet dat we je wildste supporters zijn !

wilskrachtige groetjes,



VAN BELLE Jean Marc

(dat briefpapier is normaal, dat is omdat ik tijd te kort heb om met een pen te schrijven op gewoon papier)

l o g o c o m

Straatje 21 8510 BELLEGEM BTW.nr. BE 525.505.418
Telefoon 056/25.25.18 H.R. Kortrijk 125.414
Mobistar 0495/18.82.82 A.S.L.K. 001-2098681-65
Telefax 056/25.25.20 Bank vd Post 000-1701844-76

Roger Van Belle
Corn. Everaartstraat 78

8000 BRUGGE
(Sint-Jozef-Aan-De-Haven)

Bellegem, 10 X 01 + 2 mnd + 1 dag = 11 XI 01

Dag Pa,

Zoals gewoonlijk nog groter tijdsgebrek...

Zonet een merkwaardige symbiotische droom gehad met stientje die de meeste mensen (inclusief mezelf) niet zouden geloven.

Ik had al tijdens de zwangerschap opgemerkt dat ik voelde dat stientje een bepaalde blik, een bepaalde visie, een bepaald vizier heeft. Sinds ze geboren is, werd dat gevoel keer op keer bevestigd, en het lijkt ons een tweede 'jesus' zoals floris, maar dan eerder iemand met een enorme communicatiegave.

Vannacht sliep stientje niet zo goed en veerle moest ze geregeld een gloed van rust geven. Om vijf uur kreeg ze de fles, en daarna stopte ze stientje dicht tegen mij aan (zo laat ze mij in bed liggen tegenwoordig - maar dat is een ultieme vorm van genieten, ten slotte is het de laatste maal dat we een klein kindje hebben en het tijdsbesef hierin ligt torenhoog). Ik voel dat ze nog wat onrustig is. Pas na een hele tijd, in een van onze bijkomende slaapfasen (die we normaal niet hebben), slapen we terug in met onze hoofdjes (mijn hoofd en haar hoofdje) tegen elkaar. Ik begin te dromen en het gaat over stientje en mij. Ze zit in de zetel, ziet floris ergens naar de deur gaan (om naar school te vertrekken, misschien ?) nadat hij ons een zontje gaf en zeg 'ojie:s'. Ik schrik en roep veerle dat stientje woorden vormt. In dat korte moment gaat ze van het ene woord naar het andere en begint ze te praten. Ik voel dat het geen gewone woordenkramerij is, maar dat het woorden met betekenis zijn. De tussenstappen uit de droom zijn reeds weg (dat komt omdat het onderbewuste een speciale tussenopslag van geheugenverwerking kent en zichzelf wellicht beschermt in zijn productieprocédés), maar de laatste fase van de droom gaat zoals hierna beschreven (in de extra slaapfasen duren dromen soms minuten lang, terwijl de eerste dromen slechts fracties van een seconde zijn en daardoor normaal nooit herinnerd kunnen worden).

De droom (voor het wakker worden) eindigt als volgt :

Stientje en ik zitten samen op een bank in een stille, serene natuur (zoals in Bellegem). Het is niet koud zoals buiten, maar enorm sfeervol, en we praten over sterfelijkheid, of eigenlijk over onsterfelijkheid. Blijkbaar zijn we filosofisch zo ver gevorderd, dat we voor de keuze staan om al dan niet onsterfelijk te worden (mocht dit van God of Goed of van een hogere macht, waar we bij kwamen - ik weet het niet). Op een bepaald moment begin ik heel hard te wenen (met tranen) omdat ik beseft dat ik stientje in een normale levensloop ooit moet loslaten en dat alleen het afscheid en het gemis moeilijk is. Voor Stien zijn de termen 'afschied' en 'gemis' nog veel harder en beiden snikken we terwijl we nog steeds tegen elkaar zitten met ons hoofd (binding met werkelijk toestand in bed).

Plots zit naast ons de oppergod (misschien Zeus uit een van de video's van Asterix & Obelix). Pas na het wakker worden, beseft ik dat deze er eigenlijk uitziet als vaatje (= veerles papa, die ik op veerle en mijn kindjes na, het meest bemin)¹. Hij (de oppergod) legt ons echter uit dat als we voor de keuze onsterfelijkheid kiezen dit ook erg nare gevolgen heeft. Plots zie je je eigen kind sterven, hoewel dat in ons geval geen probleem zou zijn, want Stientje kan ook de onsterfelijkheid kiezen. Je ziet dan echter je kleinkind sterven, en dat gevoel blijft pijn doen, hoe oud het ook wordt. Het ondermijnt de kwaliteit van je denken. En de kinderen van je kleinkinderen zijn eigenlijk niet zo bekend met jou, je wordt hoe langer hoe meer een volslagen vreemde als je generatie per generatie dieper gaat. Op de vijfde generatie ben je zelfs genetisch een heel stuk verder af van die achter-achter-achter-klein-kinderen en ben je niet meer dan een boek dat ze lezen over de wisseling van 1999 naar 2000. Zelf ben je intussen ook te oud of te mechanisch voor een knuffel, dus is intussen ook je gevoel weg en blijft er alleen nog wat verstand zweven. Je voelt de eenzaamheid zoals nooit te voren, maar het is erger. Ze zit gevangen in de gekozen onsterfelijkheid.

Stientje en ik filosoferen hierover en vertellen zelf tegen elkaar hoe we het zien, en ons wenen gaat het over in lachen, gieren van het lachen, wenen van het lachen. We kiezen bewust voor sterfelijkheid.

In dezelfde droomfase ben ik plots vele jaren ouder, is stien ook een stuk ouder maar zitten we op dezelfde bank. Naast ons zit zit een doorzichtige vorm (lief spookje ?). We komen in dezelfde fase, we lachen, we gieren van het lachen, ik snik van het lachen en plots... voel ik mijn hard (bewust) begeven. Stientje houdt me vast en ik verglij zo zacht als het maar kan. Het is weer het juiste moment, zoals ik al heel mijn leven alles liet gebeuren op het juiste moment. Er was geen pijn, geen afscheid, er was een transfert van gevoelens en gedachten en alles vermengde terug tot één onzichtbare kracht (eigenlijk niet onzichtbaar voor ons).

¹ Ik heb het je nog niet willen vertellen, maar vaatje heeft slokdarmkanker en wordt daar nu intens voor behandeld. Maar er is nog een lange periode van onzekerheid, en dat speelt ons al lange dagen parten (gelieve ons niet te bezoeken momenteel, ons gezinnetje sluit zich voor deze periode momenteel volledig af van de wereld). Zend ook geen kaartjes, want dat zou sociaal volledig foutief zijn, het is een verwerking die voor opa zelf, voor oma zelf, voor ons zelf is en we hebben daar geen derden in nodig. We hebben geen commentaar van andere mensen nodig, integendeel.

p dat prachtige moment komt veerle me wakker maken dat het héél laat is. Gelukkig, of ik herinnerde me deze droom niet. Maar nu komt het eigenaardige : mijn wangen zijn nog helemaal nat van het huilen, en Stientje ligt nog te snikken van het huilen/lachen. We liggen nog steeds met ons hoofd tegen elkaar en het voelt ten volle symbiotisch (één van geest) aan net alsof ze dezelfde droom heeft.

Veerles kussen lag al tegen de rechterzijde van haar hoofdje toen zij naar beneden ging, ik knuffel mijn groot kussen tegen de linker zijde van haar hoofdje en ga naar het toilet. Ik zit echter nog maar pas op het toilet en stientje begint enorm enorm te huilen, een ware nachtmerrie. Ik spoed me terug naar ons groot bed van 1,70 m breed met dat kleine meisje erin, hou mijn twee handen op haar hoofd, en onmiddellijk komt ze terug tot rust. Ze zat dus duidelijk ook met een nachtmerrie met sterke gevoelswisselingen... Automatische infrarood connectie tussen twee computers als ze dicht genoeg bij elkaar zijn en van hetzelfde type ?

En het is deze kern zoals floris me mededeelde toen hij nog maar twee jaar oud was : "*papa, ik weet het, je bent pas dood als niemand meer aan je denkt*".

En het is de levensenergie die verwant is met de fysische levensenergie zoals marieke die heeft, en waarbij je alleen achteruit mag gaan om een aanloop te nemen of de juiste route te nemen (zoals een doolhof). Maar het is de weg en de richting die telt. Want eenmaal je het eindpunt bereikt hebt, dan ben je er en moet je genieten.

Stientje slaapt nu (9.30 h) nog steeds rustig boven.

Een kopietje van dit schrijven ga ik aan vaatje [zelfde uitspraak als 'vaatje bier'] bezorgen. Hij moet een harde strijd leveren, en heeft wellicht wat energie van mij nodig en dit briefje kan daar goed voor dienen. De meeste grote gebeurtenissen gebeuren in stilte, en niet door de luide roepers. Ik heb hem vroeger al verteld dat hij voor mij een soort heilige is, en dat heeft niets te zien met zijn leefgewoonten, maar met zijn menselijkheid. Ik heb bijna 15 jaar lang met hem elke vrijdag in de camion gezeten voor de cafés te lossen en die stilte bevatte meestal veel meer dan honderden gesprekken met andere mensen (zeker meer dan wat sommige zogeheten intellectuele Van Belles op de trouw van Jean Philippe vertelden). Ook het kaarten met hem was veel menselijker dan de techniciteit waarmee jouw pa het bijvoorbeeld speelde. Het speelt natuurlijk een grote rol dat zijn dochter die ik lief heb ook zo is, een stille kracht. Het moet moeilijk zijn voor hem, omdat zij heel anders opgevoed zijn. Maar net zoals zijn dochter is het een echte vechter. Zijn verhalen over hoe op school de vloer afveegde met gevechten, zal hij moeten aanvullen binnen paar jaar als hij vertelt aan Stientje met zijn huidig gevecht.

Het vervolg van dit schrijven is dan ook voor vaatje bestemd (flori) :

Het herinnert me aan het prille begin dat ik als de 'vrijer' toe kwam in Moorseele. Jij had zo'n problemen om jouw dochter los te laten, en dat siert je nog steeds. Het is dan ook belangrijk om te wijzen op het volgende :

Precies door ze los te laten, heb je je veerleke nog steeds !

Ik heb nooit geloofd in het medaillon die ik kreeg van jou uit Lourdes. Maar wel in de betekenis die dit heeft in mijn zakken : nu de biercamion verkocht is, zit flori bij mij in mijn 'camion', terwijl ik kilometers en kilometers en kilometers rij door België.

Dus deel ik je mee dat ik een afspraak in de Languedoc met flori in de zomer van 2002 vast leg. En zoals steeds ben ik te koppig om van mijn gedacht af te komen. Durven jullie niet te plannen, ik wel. En ik ben gewoon van lang genoeg te zagen om gelijk te krijgen ! En als de vrouwkes - veerle en moeke - braaf zijn, mogen ze misschien wel mee met ons (wat zou het trouwens zijn zonder hen, we zouden de hele tijd moeten vertellen hoe we ze missen).

Tot slot hebben we gisteren ook nog iets héél héél belangrijks ontdekt.

Op televisie hebben ze 'pokemon' = Pocket Monsters, die kinderen helpen als ze in problemen zitten.

Op televisie hebben ze ook al 'digimon' = Digital Monsters, gebaseerd op dat eerste, maar wat meer met computers en zo.

Wat ze allemaal vergeten is dat er op 3 maart 1941, eigenlijk de basis werd gelegd voor deze helpende figuren

:

Op 3 maart 1941 werd Flori-Mon geboren

Als je het mij vraagt is dat de onvervalste pokemon van onze Van Belledockstjes !

Proficiat aan je ouders om toen al die naam te kiezen !! (daarom ook gaf ik floris jouw naam).

beste groetjes,
vanwege jean marc en
de vijfhoekpige zotte-bolle bende van bellegem

P.S. voor pa : We waren je verjaardig in november niet vergeten, maar we weten dat je niet houdt van verjaardagen. Toch niettemin een gelukkig verjaardag gewenst. Schrijf nog wel eens voor het eindejaar terug, want krijg binnenkort fol dertjes van windmolens die 400 W en zelfs 1000 W kunnen leveren (van iemand uit Izegem).

P.S. voor ma : Ik kom je in 2003 wel eens ophalen om je naar Woumen en Bellegem te brengen. De foto's van het nieuwe gezin heb ik je al bezorgd. Tussentijds bezoek is ongewenst omdat we het veel te druk hebben.